

протиправну поведінку, не бути байдужим до порушень не лише на роботі, а й в життєвих ситуаціях; переконаність у необхідності дотримуватися справедливості у свободі та правах громадян країни; усвідомлення необхідності дотримання законності під час службових обов'язків та професійні знання законодавчої бази країни. Можна визначити такі особливі якості фахівця-юриста, як: широкий кругозір, розвинений інтелект, творче мислення, кмітливість та працездатність, аналітичний склад розуму, вміння прогнозувати та виділяти головне у справі, розвинена інтуїція та уявлення, здатність до досягнення угод на різних етапах роботи, вміння знайти компроміс у спілкуванні, почуття гумору та адекватна самооцінка, самоконтроль над емоціями та поведінкою, а також – високий рівень професійної правової свідомості, чесність, мужність, совісність, принциповість, дисциплінованість, обов'язковість та ретельність у роботі, здатність адекватно реагувати на різні події [5, с. 156].

Отже, у процесі освіти юристів суб'єкти набувають необхідних теоретичних знань у сфері права, отримують перший досвід їх практичного використання. А під час професійної юридичної діяльності формується вміння користуватися юридичним інструментарієм, розвивається юридичне мислення, правові знання переростають у відповідні переконання, формуються й удосконалюються професійні навички, звички, традиції, розвивається так звана правова інтуїція.

Література

1. Романов В.В. Юридическая психология / В.Романов. – М. : Юрист, 2000. – 345 с.
2. Сливка С.С. Правове виховання працівників органів внутрішніх справ в сучасних умовах/С.Сливка. – Львів, 1991. – 163 с.
3. Косаревська О.В. Формування проф.правової свідомості курсантів на початковому етапі підготовки у вузі МВС : Дис. ... канд.пед.н. : 13.00.04 . – О ., 2003. – 211 с.
4. Голосніченко І. Правосвідомість і правова культура у розбудові української держави / І.Голосніченко // Право України. – 2005. – № 4. – С. 24, 25.
5. Сливка С.С. Інформаційна культура юриста/С.Сливка. – Івано-Франківськ, 1996. – 156 с.

ПРОБЛЕМИ ЗАКОНОДАВЧОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ МОЛОДІ В УКРАЇНІ

Працевлаштування молоді – дуже актуальна проблема на сьогодні. З кожним роком на ринку праці вимоги до працівників зростають, молоді все важче влаштуватись на роботу. В умовах кризи пропозиції робочих місць значно скоротилися, а отже і шанси людини без стажу влаштуватись на роботу мізерні.

У сучасних умовах молодь, яка закінчила навчальні заклади все частіше відчуває себе зайвою на ринку праці. Брак вільних робочих місць, відсутність роботи за спеціальністю, низька територіальна мобільність як наслідок нерозвиненості соціальної інфраструктури призводять до невпевненості молоді в завтрашньому дні.

У попередні роки було проведено дослідження серед студентів на предмет вивчення їх мотиваційних очікувань щодо майбутньої зайнятості. Так, студенти, які займаються за бюджетні кошти, не відчувають себе більш захищеними у майбутньому працевлаштуванні. Переважна більшість студентів (78%) занепокоєна з приводу майбутнього працевлаштування, 2% про це ще не замислювались, а 20% студентів не переймаються своїм працевлаштуванням, проте 8% із них не впевнені, що отримають бажану роботу [3, с. 26 – 32].

Молодь більше піддається і зовнішнім, і внутрішнім впливам щодо ситуації із забезпеченням її зайнятості. Спостерігається така ситуація, що в умовах нестабільності молоді кадри можуть бути скороченими з підприємств через брак відповідного досвіду (до 10-20%), працівники фінансових установ – через зменшення обсягу операцій та зниження рівня доходу (до 9-12%), менеджери середньої ланки – через оптимізацію організаційних структур суб'єктів господарювання, що пов'язано із уповільненням темпів ділової активності (до 8-10%), працівники держапарату – через проголошення Президентом України скорочення чисельності держапарату, в тому числі по Секретаріату на 20% тощо [1, с. 51].

Протягом останніх років Україна зробила багато для формування і реалізації нової державної молодіжної політики, спрямованої на створення державою умов для надання кожній молодій людині соціальних послуг з навчання, професійної підготовки та працевлаштування. Статтею 43 Конституції України зазначено, що кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він сам вільно обирає або на яку вільно погоджується, а ст. 46 закріплює право громадян на соціальний захист у разі... безробіття з не залежних від них обставин, тобто держава гарантує захист зі свого боку [2, с. 91 – 94].

Як відомо з практики, дана норма реалізується не повністю. Сучасний стан економіки та зростання безробіття вимагають всебічних досліджень проблем зайнятості різних категорій населення з метою регулювання цих процесів й опрацювання заходів щодо виходу з кризи. За таких соціально-економічних умов особливі труднощі з працевлаштуванням виникають в осіб передпенсійного віку, жінок з дітьми та молоді. Зокрема, законодавство передбачає, що при прийнятті на роботу неповнолітнього з ним має бути укладений письмовий трудовий договір. Але, на жаль, ця норма не завжди виконується. Така ситуація може зумовити негативні правові наслідки для роботодавця за невиконання норми права.

Крім вищезгаданої низки питань працевлаштування молоді, що є недостатньо врегульованими в законодавстві, слід звернути увагу й на такі, як відсутність затверджених регіональних програм працевлаштування студентів у вільний від навчання час; законодавчо встановлених гарантій захисту працівників від дискримінації за віковою та статевою ознакою; конкретних визначень закону щодо таких випадків: молоді працівники, які укладають трудовий договір і працюють на умовах неповного робочого часу, повинні отримувати таку ж заробітну плату, як працівники з повним робочим днем, а переважно мають оплаченим лише фактично відпрацьований час.

Отже, держава гарантує населенню право на працю, але через відсутність достатнього практичного досвіду, соціально-правових та професійних знань, а часом моральної невідповідності до конкуренції на ринку праці, реалізувати своє право на працю громадянам досить складно. Проведений аналіз дозволяє стверджувати, що для вирішення даних проблем необхідно усунути не наслідки, а причини їх виникнення та існування.

Дослідивши матеріали законодавчого регулювання трудових відносин в Україні та дані комітету статистики, можна виділити наступні при-

чини безробіття українських громадян: професія, отримана випускником, часто в нових мінливих умовах, виявляється не затребуваною на ринку праці; невідповідність підвищених претензій громадян відносно високої заробітної плати і гідних умов праці можливостям роботодавців; завищені критерії оцінки професійної підготовки спеціалістів з боку працедавців; відносно низький рівень розвитку економіки; високий рівень тіньової економіки.

Література

1. Богоявленська Ю.В. Адміністративно-правові механізми управління зайнятістю молоді в Україні в умовах фінансової кризи / Ю.В. Богоявленська // Економіка та держава. – 2009. – №3. – С.44-54.
2. Василюшина С.О. Особливості державного регулювання ринку праці молоді/ С.О. Василюшина // Економіка та держава – 2009. – №3. – С.91 – 94.
3. Волкова Н.В. Політика держави щодо зайнятості молоді та її ефективність / Н.В. Волкова // Науково-теоретичний журнал Дніпропетровської державної фінансової академії. – 2010. – № 1 (23). – С. 26 – 32.

УДК 34:378(477)(043.2)

Смітюх А.С.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Собкова В.В., старший викладач

ЮРИДИЧНА ОСВІТА В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

Однією з необхідних сьогоденних умов підвищення значення права в усіх сферах суспільного життя та ефективного забезпечення визнаних міжнародною спільнотою стандартів прав людини є необхідність підвищення правосвідомості та правової культури як суспільства в цілому, так і кожної посадової особи, кожного громадянина. Зважаючи на це, за останні роки суттєво розширились межі правової діяльності в сферах державного будівництва, економіки, забезпечення суспільного порядку, а відтак значно збільшився попит на юристів, спостерігається зростання престижу юридичної професії.